

Třináct let

Rosana Zvelebilová

Ráno jsem nedal zkoušku z geobotaniky.

Běžím v dešti, co mi nohy stačej. Hlavně neuklouznout, abych tomu miminu ještě neublížil. Vůbec nerozumím, co se děje. Všechno se seběhlo tak rychle. Hlavně nerozbít ten uzlík, kterej řve jak na lesy.

Nikdy by mě nenapadlo, že když člověk běží v lijáku a padaj mu kapky do očí, prostě nic nevidí. Nebo je to tím, že šokem brečím? Jsem vyděšeněj až na půdu. Ani ne tak z pohledu na doširoka otevřenou pipinu, ze který se dralo děcko. To bylo ještě to nejmenší.

Liják ustává a já sotva popadám dech. Už nezvládám běžet. Jenom jdu rychlým krokem. Mimino nepřestává rvát. A já taky ne, ještě pořád jsem v šoku.

Já a mimino... Nikdy jsem nebyl s novorozenětem sám. Naposledy jsem si pochoval bratrance ze třetího kolene. Asi tak na minutu. Jak se to vlastně krmí?

Sešeří se. Mimino už spí a já netuším, kde jsem.

Nedal jsem zkoušku z geobotaniky na třetí pokus. Celý odpoledne jsem se stresoval, že mě vyhoděj z vejšky, a vymejšlel nějakej způsob, jak se na fakultě udržet. Bože, to bylo ještě zlatý, když to byla moje největší starost. Asi už z paměti nevymažu, jak se hlava docenta Tuli-pána rozskočila po zásahu brokovnicí. Už ani nevím, jestli jsem zasra-nej od novorozeněte, nebo od kousků toho mozku, kterej umí brilantně geobotaniku a mně dal dopoledne F.

WÍÚ!

Vzduch prořízne zahoukání majáku vedle mě. Leknutím se málem poseru. Ani bych neřekl, že mi to červený světlo střídající se s modrým přinese takovou úlevu. Dítka jenom zakňourá, ale našťestí ho policejní

škodovka nevzbudí. Uf! Je mi to jedno. Policajt, hasič, sanitářák, hlavně že mi někdo pomůže.

„Svezu vás,“ řekne pupkatej plešatej fízl, vyleze a otevře mi dveře.

„Děkuju! Ani nevíte, jak rád vás vidím!“ brblám a soukám se dozadu.

Sedne za volant a rozjede se. Neřeším, jestli míříme do nemocnice, na služebnu nebo do dětskýho domova. Hlavně že někam jedem.

Otírám si ksicht. Tuším, že Tulipánovu krev už smyl ten liják. Snažím se popadnout dech. Do čeho jsem se to nechal uvrtat? Prostě jsem se přišel zeptat, proč mám zase F. Chtěl jsem jenom vidět svůj test! Koho by napadlo, že se mi tohle přihodí?

Kouknu z okýnka. Sakra! Nevypadá to, že jedeme k městu.

„Kam mě to vezete?“ zeptám se opatrně.

Polda neodpovídá.

„Kam jedeme?!“ křiknu.

„Uklidněte se, nebo ji vzbudíte,“ zabrblá.

Ji? Jak může vědět, že to děcko je holka? Do prdele! Jede v tom s nima! Srdce se mi rozbuší až v krku. Zašátrám ke dveřím, kde bejvaj klíčky. Do hajzlu! Dyt' jsem v policejním autě na místě, kde vozej zatčený. Dokud ten tlust'och neotevře zvenku, nemám šanci.

Uchechtnu se. A to jsem myslel, že mi projetá zkouška z geobotaniky podělá život...

„Třeba vám nic neudělaj, když jim tu holku dáte,“ řekne fízl. Ale nezní, že by tomu kdovíjak věřil.

Akorát přesně to nemám dělat – dávat to děcko čarodějnicím. Taková blbost!

Žádněj normální vyučující nemá konzultační hodiny v sedem večer. Celý odpoledne jsem si ohryzával nehty a počítal sekundy, kdy k němu budu moct vyrazit. Zaklepal jsem na kancelář docenta, abych se podíval na svůj pojebanej test. Největší chyba v mém životě!

Docent rázně otevřel, čapl mě za flígr a vtáhnul dovnitř. Měl latexový rukavice, který ostatně nosil furt, od krve. Ani jsem neměl šanci utýct nebo protestovat. Nastrkal mě za roh, kde jeho žena rodila. Kdo má proboha v konzultačních hodinách v kanceláři rodící ženskou?! Furt mě držel za límec a naléhal: „Jakmile se narodí, vezměte ji

a utečte. Schovajte se. Hlavně ji nedávejte čarodějnicím. Na vás teď visí její osud!“

Nevěřil jsem mu. Měl jsem ho za blázna. Chtěl jsem zdrhnout, ale on mě nenechal.

„Změním to na A. Dám vám jakoukoliv známku, jenom nám prosím pomozte!“ sliboval.

Na známce by mi až tak nezáleželo, ale působil fakt zoufale.

Fízl odbočí z hlavní silnice na temnou lesní cestu. Já jsem takovej blbec, že jsem k němu nasedl! Auťák skáče po kamenech a já mám strach jako nikdy. Třeba mi nic neudělaj. Neprostřelej mi hlavu brokovnicí jako docentovi? Neuseknou mi hlavu mačetou jako tý jeho ženě? Ne, nechci si představovat, co bude. Tisknu si k hrudi mimino a brečím. Nechci myslet na to, že mě zabijou. Ježiši, a to jsem se bál, že mě vyhoděj ze školy...

Auto zastaví u starýho koupaliště. Je vypuštěný, kachličky vypadaly a na boky někdo nakreslil graffiti. Je to tu zarostlý a nad dírou v zemi, která bazén připomíná jenom vzdáleně, se tyčí zrezivělá klouzačka. Víc mě ale zaujmou ženský. Desítky ženskejch vyjdou k nám. Nevypadaj jako čarodějnice. Jsou, stejně jako ty čtyři, co vlítly do docentovy kanceláře, moderně oblečený. A místo středověkejch loučí maj prostě baterky.

Je to tady. Pohladím mimino na čele. Zklamal jsem. Byl jsem jedinej, kdo mohl pomoct, ale selhal jsem. „Promiň,“ řeknu tiše. Furt brečím, takže to zní děsně.

Fízl obejde auto a otevře mi dveře. „Vylez,“ pobídne mě.

Nejsem schopnej se ani pohnout. Strachy jsem nějak zdřevěněl.

„Předej nám to dítě. Vyjdi z vozu,“ slyším šepot, jako by mi fakt ty mrchy šeptaly přímo u ucha. „Postaráme se o ni. Bude v dobrých rukách.“ Jeden hlas překřikuje druhej, i přesto, že šeptaj. Jako by byly jenom v mý hlavě.

Fízl mě čapne za límec, stejně jako před třema hodinama docent, a vytáhne mě ven. Opřu se zádama o auto a děsem drkotám zubama. Ženský se přibližujou. Snad ani nejdou, spíš se sunou jak figurky na šachovnici.

„Vydej nám vládkyni. Postaráme se. Budeme ji uctívat,“ šeptaj,

aniž by otvíraly huby, a zní to, jako by to říkaly všechny naráz. „Čekaly jsme na ni dvě stě let. Vydej nám ji. Přece nechceš, abychom si ji vzaly násilím. Mohly bychom jí ublížit, kdybychom s tebou bojovaly. Předej nám ji!“

Nic jiného mi asi ani nezbyde. Je jich strašně moc a všechny proti mně. Jedna podsaditá baba přijde až ke mně. Usmívá se. Vypadá jak milá tetka. Hlasy utichnou a ona natáhne ruce. Čeká na mimino.

Ještě se nenápadně rozhlídnou. Ne, stejně by mě přepraly. Takhle to bude lepší. Opatrně jí děcko dám. Ona ho něžně přivine k sobě a jde dál.

Vzpamatuju se. Teď musím zapomenout na novorozeně, docenta a všechny tyhle sračky, musím myslet na sebe! Rozběhnu se k lesu, ale udělám sotva dva kroky, než mi cestu zahraděj ty mrchy. Změním směr, ale jenom uklouznou na bahně. Naštěstí nehodím držku, jenom zavravorám. Obklopěj mě. Nemám šanci.

„Ukradl jsi dítě! Stihne tě krutý trest! Ohrozil jsi vládkyni. Jsi zrádce!“ zní šepot a fakt už není tak milej a něžnej jako před chvílí.

„Já... Prosím...“ soukám ze sebe. Chci jim to vysvětlit, ale hrdlo mám tak sevřený, že víc nezmůžu.

Fízlák naskočí do auta a prostě odjede. Do prdele! Nikdo mi nepomůže. Jsem tu sám s tlupou pošahanejch ježibab. Nevěřil jsem na čarodějnice, dyť je to děsná blbost! Ani ve chvíli, kdy mi o nich říkal docent, jsem na ně nevěřil. Tohle jsou prostě jenom pošahaný ženský z nějaký sekty. Ale jedna má mačetu! Kurvadrát!

Chytnou mě za ruce a napnou je. Chci se jim vysmeknout, ale držej mě pevně.

Fik!

Strašně se leknu ostrý bolesti. Ta s mačetou mě řízla do levýho předloktí. Snad až na kost! Krev se mi valí z ruky, maso se na mě tlemí a sotva popadám dech. Vysmeknu se tý, co mě držela za levačku, ale hned mě chytne další a zase ji napne.

„Musíme tě potrestat. Jsi zloděj! Ukradl jsi dítě! Sebral jsi nám vládkyni!“ melou hlasy všechny najednou to samý.

Levačka. Chtěj mi ufknout levačku v lokti... Kurva! Jak zlodějům ve středověku. Já nechci!

„Nebraň se. Spolupracuj a nebude to pro tebe tak bolestivé.“

Už to je bolestivý, do hajzlu! Řežou mi ruku v lokti, sakra! Nevydám ani hlásku. Chtěl bych křičet, prosit, vymlouvat se, nadávat, ale strach mi udělal v krku takovej knedlík, že se sotva nadechnu.

Fik! Fik!

Řezání už nestačí. Ta zmije s mačetou narazila na kost.

Jenom ruku. Vezmou si jenom levou ruku, pak mě nechaj, utěšuju se v myslí.

Sek! Sek!

Pokaždý se trefí jinam, takže zažívám novou omračující bolest mimo to hlavní místo, kde se mi snažej ruku oddělit od těla.

„Nevrt’ se. Děláš si to horší!“ káraj mě hlasy.

Snažím se nehejbat. Jak se mám kurva nevtřít, když mi sekaj ruku?! Budu jednorukej mrzák! Ještě že jsem pravák.

Pustěj mě. Bolest se změní. Z řezavý a pálivý na tupou. Nemám ruku. Kurva, já nemám ruku!

Smějou se. Radujou se. Mávaj mojí ufiklou levačkou, podávaj si ji a prohlížej jak nějakou trofej.

Já brečím. Podloměj se mi nohy a padnu na kolena. Zvedám zkrvavenej pahejl a bojím se na něj sáhnout. Crčí z něj červená, příšerně bolí a vypadá hrozivě. Já nemám ruku! A to jsem si myslel, že F z geobotaniky je největší tragédie. Proboha, ony mi usekly ruku!

„Teď druhou,“ ozve se.

To jsem nechtěl slyšet. Jenom to ne! Jednu už maj.

„Ne... Prosím, ne...“ slyším svůj hlas jak v hrnci. Krev mi bubnuje v uších a pravačku si tisknu k hrudníku jako před chvílí to mimino. Proč jsem ho jenom bral? Proč jsem docenta poslechl? Co mi zbejvalo, když mi ho vrazil do náručí a záhy na to chcípnul na předávkování olovem z brokovnice?

Jedna mrcha se se mnou přetahuje. Držím si pravačku u prsou vší silou. „Ne, prosím!“ kňučím. Jako by to mohlo něco změnit.

„Jsi zloděj. Musíš být potrestán. Budeš trpět!“

Už nemám sílu. Ženská mě táhne za ruku a já ji fakt nepřeperu. Plácnu sebou do bahna. Bráním se, co to jde. Nemám šanci. Jedna mi přišlápne hlavu, druhá mi stoupne na záda, třetí mi vytočí paži do vzduchu.

Fik!

Zase ta hnusná bolest. Aspoň že se na to nemusím dívat. Bude v mém zájmu moc se nevrtnět. Jako kdybych mohl, když jsem natlačenej do bahna. Brečím jak malej kluk a klepu se.

Fik! Fik!

Už to dokončete! Příšerně to bolí. Budu bezrukej mrzák. Nebudu mít ruce... Jak si budu vytírat zadek? A masturbovat? Proboha, ony mi řežou ruku!

Sek! Sek!

Pahejl pravačky plácne do bahna. Už se ani o nic nesnažím. Ležím v blátě, brečím a ani se nehnu. Bolest mě řeže z obou stran. Klepu se. Je mi jedno, co bude dál. Začínám omdlívat. Je to příšerná bolest, jako kdybych hořel a zároveň mrznul, takovou jsem nikdy nezažil, ani když jsem si na skejtu zlomil ruku a čuměla mi z ní kost. Tu ruku, kterou už nemám!

Jedna mrcha mě otočí na záda. Radši zírám na oblohu, která je temně zatažená.

„To je srábek. Idiot. Nic nevydrží,“ posmívaj se mi.

Plesk!

Dostanu facku... Vlastní rukou! To je tak krutý! Sadistický svině!

Chci je odstrčit, ale jenom máchám zkrvavenějma pahejlama. To je jak blbej sen. Nebejt tý příšerný bolesti, snad bych si i myslel, že je to jenom noční můra. Ony z toho maj ještě srandu, jak tady trpím. Porcujou mě jak na jatkách.

Cejtím, jak mě táhnou za nohu. Slyším, jak mi nožem párou kalhoty od kotníků až nad koleno. Nohu... A to jsem se bál, když mě prvně řízly do předloktí, že přijdu o ruku. Teď mě tahaj za nohu! Nemám sílu se bránit. Chci zbaběle omdlít. Nebo klidně i umřít. Noha bude určitě bolet víc než ruce. Ráno jsem nedal zkoušku z geobotaniky. Báł jsem se, že mě vyhoděj ze školy. Že se na mě bude táta zlobit. Že bude máma zklamaná. Že si budu muset hledat brigádu... Vůbec by mě nenapadlo, že večer můj život skončí. Umřu. A ještě takhle blbě a bolestivě. To si vůbec nezasloužím!

Plesk!

Dostanu facku. Proti zbytku těla v bolestný agónii mě tvář po facce nebolí skoro vůbec. Proč mi to dělaj? Proč to musí tak bolet?

Plesk!

„Hej, vnímej,“ zatřese se mnou jedna.

Zamžourám na ni. Mám v očích slzy, ale už se nezalykám.

Otočí mi hlavu.

„Vidíš tu skluzavku?“

Můj pohled padne na ruce ledabyle pohozený vedle mě. Moje ruce! Kterejma jsem ráno listoval v učebnici a psal esemesku mamce! Na levý jsou hodinky od táty. Upižlaly mi ruce, proboha!

„No tak! Vidíš tu klouzačku?!“ naléhá.

„Jo...“ hlesnu.

„Prej vede do pekla.“

Chci ji odstrčit, ale jenom marně máchám pahejlama. Kůže na nich plandá jak vlajka na stožáru.

„Necháme ti nohy, když tam dojdeš a dobrovolně se sklouzneš.“

„Ne...“ vysoukám ze sebe.

Ucejtím škusnutí. Z posledních sil se podívám na mrchu, co mě drží za kotník. Druhá už má připravenou mačetu pod kolenem. Kurva, to bude bolet. Prosim, ať omdlím! Klidně ať už umřu.

„To si radši necháš ufiknout i nohy, jenom abys tam nemusel jít a sklouznout se do pekla?“ diví se ta, co na mě mluví.

Peklo. Jasně. Jediná věc, co může bejt horší než čtvrcení zaživa... Jestli existují čarodějnice, který jsou schopný takhle naporcovat člověka, určitě je i peklo. To si nezasloužím! Jenom jsem chtěl pomoci. Zachránit to mimino! Jestli teď mám umřít krutou smrtí, tak ať.

„Máme ti useknout nohy?“ ujist'uje se jedna z těch mrch.

„Jo,“ hlesnu šeptem. Na víc nemám sílu. Prosim, ať už to mám za sebou.

„Stejně tě tam šoupneme. Můžeš si vybrat, jestli nohama napřed, nebo je pošleme až za tebou,“ mluví na mě.

Jsem asi v pořádným šoku. Strašně dlouho trvá, než mi dojde, co vlastně říká. I když mluví spíš konejšivým hlasem, s každým slovem jako by mi srdce vynechalo úder.

„Tak si vyber. Dojdeš tam?“ dává mi poslední šanci.

Stejně mě tam šoupnou. Přistanu v pekle. Mám před tím zažívat bolest z odsekávání nohou? Do prdele, včera jsem si koupil nový boty. A červený tkaničky. Myslel jsem, že budu cool s červenejma tkaničkama.

„Nezvládnou...“ zašeptám. Je to pravda. I kdybych sebevíc chtěl, docházej mi síly. Je mi jasný, že bych se ani nepostavil, natož abych šplhal na nějakou blbou klouzačku.

Pod nos mi jedna z nich strčí ruku, tentokrát svoji. Leknu se a vdechnu nějaké prášek. Tělem se mi rozleje teplo. Energie. Bolest už není tak krutá, zato mě zachvátí strach. Příšerná úzkost mi chce rozdrtit vnitřnosti, ale hlava mi začne lítat v oblacích. Jasně, daly mi nějaký svinstvo, abych jim neomdlel.

Postavěj mě na nohy. Zírám si na zablácené tenisky s červenějma tkaničkama.

„Teď už to zvládneš,“ ozve se za mnou.

Sice se mi nohy klepou, ale mám je. To je důležitý. Teď musím jenom dojít k té klouzačce a chcípnout. Svízt se do pekla...

Vykročím. Jde to. Zírám do země a kladu jednu nohu před druhou. Kolem mě postávají desítky těch čarodějnic. Kde se tu v takový prdeli vzaly? Co jsou zač? To se už nikdy nedozvím. Jdu na smrt.

Dopachtím se pod strmý schůdky. Chci se chytit zábradlí, ale jenom pohnu pahejlem. To je nezvyk, do hajzlu. Já nemám ruce! Rozbrečím se. Bulím jak želva a zase nejsem schopnej pohybu. Musej mě nahoru vytlačit. Kdybych zavrával a skutálel se, při mý smůle bych si nezlomil vaz a čtvrcení by pokračovalo. Soustředím se na každé schod. Je jich třináct. Posadím se a zírám na plechovou skluzavku. Nekončí v pekle, ale nad betonovou dírou s oprejskanějma a pomalovanějma kachličkama. Je to prostě blbá stará klouzačka na opuštěném plavečáku, namlouvám si.

„Tak dělej!“ pobídne mě jedna.

Chci se odrazit, ale nejde mi to. Tak mi chyběj! Moje ruce...

Buch!

Vrazej do mě. Možná mě kopy, nevím. Rozjedu se. V rozřezanejch džínách na zrezivělym plechu jedu pomalu. Ještě abych z tý rzi chytit tetanus a umřel na něj, napadne mě a v duchu se zasměju vlastnímu vtipu.

Když jsem tak v půlce, hlava se mi zatočí. Svět potemní. Je to tady! Fakt to vede do pekla? Tohle mám za to, že jsem se neučil geobotaniku!

Ležím na zádech. Do bazénu jsem nedojel, zastavil jsem se dole na klouzačce. Obloha je plná hvězd a měsíc v úplňku září. Kdy se vyjasnilo? Dyt' děsně chcalo.

Posadím se. Nemám ruce. Prohlídnu si pahejly. Teď v tom měsíčním světle je na ten hnus líp vidět. Ufikly mi ruce... Tetanus netetanus, bolest nebolest, pahejlama se odrazím a přistanu v jámě. Kachličky už nejsou vidět nikde a graffiti čmárance jsou naopak úplně všude. Taky mi to tu připadá víc zarostlý než před chvílí. Takhle vypadá peklo? Budu chodit na věky věků v zarostlém bazénu bez rukou?

Doplahočím se ke schůdkům a vysoukám se ven. Nikde nikdo. Všechny čarodějnice zmizely. Ani země není rozbahněná a rozšlapaná. Třeba je to třeba drogama, co mi daly. Cejtím, jak jsem ještě nasmahlej. Rozhlídnu se. Keřík za mnou zašustí. Že by nějaký zvíře? Kočka?

„Nelekni se,“ ozve se tenkým hláskem.

Leknu se, až nadskočím.

Z křoví vyjde holka. Je o hlavu menší než já, jak zjistím, když opatrně přijde až ke mně. Rozsvítí baterku v hodinkách. Má pod očima silný černý linky, rty vymalovaný sytě růžovou a vypadá jak punkerka. Nebo emo. Moc tomu nerozumím.

„To vypadá čerstvě,“ zhodnotí můj pahejly. Ve světle tý její baterky je hlavně vidět, jak se třesu.

„Je to čerstvý...“

„Zavolám ti záchranku,“ řekne, zhasne a začne na hodinkách vytukávat číslo.

„Ne, prosím!“ řeknu překvapivě nahlas. Skoro jsem to vykřikl.

Ona hovor okamžitě ukončí. Ani to nestihl nikdo zvednout. Já hlavně nechci červeno-modrý majáky ani vidět. Další utrpení? Raději smrt.

„Co se ti stalo?“ vyzvídá.

„Neudělal jsem zkoušku z geobotaniky,“ odpovím a posadím se na schody klouzačky. Zábradlí tu už není vůbec. Kam zmizelo?

Holka vypadá nadšeně. Divím se jí. Já takhle potkat uprostřed ničeho bezrukýho chlapa, vzal bych nohy na ramena a měl po zbytek života trauma.

„Nemáš cígo?“ Hned si uvědomím, jak blbá otázka to je. „Promiň, asi ne, co?“

„Je mi třináct,“ ozve se dotčeně a vyštrachá krabičku. Nabídne mi. Chci si vzít, ale... Sakra, to je nezvyk.

Zareaguje pohotově – jednu vytáhne, narve mi ji do pusy a připálí. Počká, až potáhnu, pak mi ji vezme a potáhne taky.

„Na kouření jsi moc mladá,“ konstatuju, aby řeč nestála. Vlastně je mi úplně u prdele, jestli nějaká třináctiletá frajerka kouří. Já jsem přestal před rokem, ale teď mi to fakt bodne, když mi dává potáhnout.

„Máš růzovou pusu,“ posmívá se mi. Asi od cigára, kam se obtiskla její rtěnka. „To vypadá, jako že jsme se líbali.“

„Už ses někdy s někým líbala?“

„Jasně že jo! Furt s někým. A s jazykem, víš co. Francouzák.“

Pěkně lže. Usměju se. Už jsem nevěřil, že se dneska vůbec usměju.

„Hele, fakt ti tu záchranku zavolám, ať nevykrvácíš.“

„Klidně.“

Začne ťukat do hodinek.

„Klidně vykrvácím,“ upřesním, jak jsem to myslel. Až teď si uvědomím, že člověk obvykle po useknutí rukou do pár minut zdechne. Jak to, že jsem ještě naživu? Jsem vůbec ještě živej? „Jsem v pekle?“ zeptám se opatrně.

„Jasně. A já jsem čertice.“

Znova si ji prohlídnu. Trochu jako démon vypadá.

„Dělám si srandu, jo?“ zareaguje hned. „Nejsi v pekle.“

„Tak už vůbec nerozumím tomu, co se tu děje. Jsem zfetovanej.“

„A já myslela, že se ti líbím, když máš roztažený zorničky.“ Posvítí na mě baterkou. „No jo, jak sluníčka.“

„Jak sekaná,“ zhodnotím pahejly. „Radši to zhasni.“

Poslechne mě. Ale lítostivě na mě vejrá.

„Co tu vlastně takhle večer děláš?“ zeptám se.

„Je šest ráno. Za chvilku jdu do školy.“

No jo, tím se všechno vysvětluje. Asi jsem na tý klouzačce omdlel nebo usnul. Proto stihly ty mrchy odejít. A bahno uschnout. Teď je to tu zarostlý vysokou trávou. Ta by těžko za nějakých šest hodin vyrostla, ale asi jsem si jí přes bolest a vyděšení předtím nevšiml.

„Sleduju klouzačku,“ dodá. „Je divná.“

„Prej vede do pekla.“

„Hm...“ zamyslí se a založí si ruce na prsou. Taky bych to udělal, kdyby... No nic. „Sleduj,“ pobídne mě, sebere kámen a vyběhne schůdky. Ploužím se za ní. Zábradlí mi nechybí, stejně bych se ho neměl jak chytout.

Počká, až se doplahočím za ní, pak pustí kámen na skluzavku. Čekám, že se ten šutr prostě dokutálí dolů do bazénu, ale místo toho v půlce záhadně zmizí.

„Takhle je to se vším. Co tam pustím, to zmizí. To bys koukal, co už jsem tam naházela krámů.“

„A zkoušela jsi sjet sama?“ Blbá otázka. Jako bych ji naváděl, aby to zkusila.

„Jasně,“ řekne, a než se naděju, sedne, odrazí se a... normálně dojede dolů. Opucuje si sukni a doběhne zase za mnou. „Záhada, co?“ Hodí tam další šutr a ten v půlce zmizí. „Občas najdu dole různé věci. Mám tu nastavenou kameru.“

Vytáhne mobil a ukáže mi video, jak se zničehonic v půlce klouzačky objeví kočárek, dojede na konec a žuchne do bazénu.

„Ty seš první člověk, co tu přistál. Ale asi to není moc bezpečný,“ zhodnotí s pohledem na moje pahejly.

Sednu si na kraj.

„Neblbni, co dalšího ti odpadne?“ vyděsí se.

„Je mi to jedno.“

„Třeba tě to zabije,“ rozmlouvá mi můj úmysl.

„To doufám.“

Ztichne a přidřepne si ke mně.

„Hele...“ Jak jí to jenom vysvětlit? „Čarodějnice mě poslaly na klouzačku, že tak dojedu do pekla. Asi to nefungovalo. Zkusím to znova. Nic tak hrozného jsem neudělal, takže třeba bude poslední soud spravedlivej a v pekle neskončím.“

„Seš blázen? To chceš umřít?“

„Jo.“ Chtěl jsem už ve chvíli, kdy jsem si na tu klouzačku sedl poprvý. „Nechci žít jako mrzák. Posral jsem to na všech frontách.“

Vlastně ta skluzavka je dobrý řešení. Co bych asi tak dělal? Chodil po světě bez rukou a měl asistenta na utírání zadku? Ani bych se sám nenajedl... Určitě by mě šoupli do nějakýho ústavu, přidělili by mi psychologa, kterej by do mě valil, že život má cenu a musím se s tím naučit žít... Ne, děkuju. Radši smrt.

„Jak se jmenuješ?“

Divím se, že se na to ptá. Asi aby pak mohla podat svědectví a usnadnit identifikaci mého mrtvýho já, kdybych třeba nezmizel.

„Pavel.“

„Víš, co maj společnýho hodiny a Pavel?“ Fakt se ptá, nebo hraje o čas, aby vymyslela, jak mi další jízdu rozmluvit?

„Co?“

„Když přijdete o ručičky, přestanete ukazovat.“

Vyprsknu smíchy. Ona se začne chichotat.

„A víš, co dělá chobotnice, když jí usekneš všechny chapadla?“

„Co?“

„Nechápe!“

Směju se jak blbec. Buď na mě ještě působí to smahno, co mě nechaly čarodějky šňupnout, nebo jsem prostě takovýhle odlehčení situace potřeboval.

„Ale co vím, tak chobotnici pak ty chapadla dorostou,“ připomenu.

„Třeba ti taky dorostou...“ Hezky se na mě zadívá. Ani trochu lítostivě, spíš jako bych se jí líbil. „Bála jsem se, abych tě nezdrtila ještě víc.“

„Lepí se mi levá koule na stehno.“ Zamávám pahejlem, abych naznačil, že si to nezvládnou narovnat. „Akorát nechápu, stejně jako ta chobotnice.“

„V tom ti nepomůžu,“ zašklebí se.

Zastydím se. „Tak jsem to nemyslel.“

„To doufám. Ale jsem ráda, že to bereš s humorem.“

Zvážním. „Tak já jedu.“

Neochotně příkejvne.

Odrazím se nohama, ale ona mě chytne za límec. Už tolik lidí mě

dneska drželo za límec! Dostanu se do půlky klouzačky a začnu se škrtit na vejstříhu. Teda úplně mě nedusí, spíš je to nepříjemný.

„Pust' mě,“ chrčím.

„A je to tady, vážení!“ zaslechnu jak z repráků. Zpozorním. „Poslední kámen se nám před pár minutama přikutálel, teď' to přijde!“ Fakt to zní, jako by na koupališti mluvil nějaký DJ, akorát je tu pusto a šero, jak je nad obzorem světlá obloha od vycházejícího slunce. Jinak nikde nikdo. Mrtvo. Kde by se teď' vzal DJ?

„Slyšelas to?“ zachrčím směrem ke své společnosti.

„Jo,“ přitaká.

„Už mě v pekle čekaj. Maj tam uvítací výbor.“

„Sbohem chobotničko,“ rozloučí se a pustí mě.

„Počítejte se mnou! Šest! Pět!“ huláká DJ a lidi s ním. „Čtyři, tři, dva, jedna!“

Přes pevně zavřené oči jsem ani nepostřehl, že jsem se sklouznul do prosluněného dne.

„Je to tady! Okamžik, na který jsme všichni tak dlouho čekali!“ řve nadšeně DJ. Tím vyvolá burácivý potlesk snad tisícovky lidí.

Když dojedu na konec klouzačky, otevřu oči a rozhlídnu se. Koupaliště je opravený a vyzdobený jak na nějaký párty. A lidí fakt nejmíň tisíc, mrak novinářů, nad náma poletujou drony s kamerama a ke mně se hned vrhne reportérka.

„Jak se cítíte?!“ zeptá se a nacpe mi mikrofon před hubu.

„Jak bez rukou...“ vypadne ze mě.

Sklidím obrovské potlesk. Chovaj se, jako by čekali jenom na mě.

Zdravotníci reportérku odstrčej a začnou mi měřit všechno možný, obletujou mě a ovazujou mi pahejly. Než stihnu cokoliv dalšího říct nebo udělat, nasaděj mi na čumák cosi. Rozmžlí se mi pohled a zalije mě příjemnej klid. Asi už jsem mrtvej.

Otevřu oči. Jsem asi na nemocničním pokoji. Nade mnou se sklání mamka a taťka. Oba jsou v takovejch těch nemocničních oblecích z netkaný textile, maj najednou děsně moc vrásek a zešedly jim vlasy.

„Ach, Pavle, miláčku,“ hlesne mamka a pohladí mě po vlasech. „Tak jsi nám chyběl.“

Taťka přikyvuje.

„Ta... taky jste mi chyběli,“ vykoktám, protože myslím, že je to nejlepší vzhledem k situaci říct. Možná jsem byl půl století v kómatu a teď jsem se probral. „Ale spíš mi chyběj ruce.“

Mamka mě chytí za dlaň.

Zvednu hlavu, i když mě to stojí hodně úsilí, jak jsem zesláblej. Překvapení! Mám obě ruce. Jak je to možný? Zahejbám prstama. Fungujou, jako by mi je nikdy nikdo neuseknul. Jenom kolem loktů mám tlustou vrstvu obvazů. Třeba jsem se přenesl do alternativní reality. V týhle dimenzi mi nikdo nic neprovedl, jasně. A rodičům jsem se narodil o dost pozdě, proto jsou teď tak starý. Žádný unesený mimino, žádný čarodějnice ani zrádnej fízl.

„Neudělal jsem zkoušku z geobotaniky,“ přiznám.

„Myslím, že ti pan Tulipán známku zlepší, když bude tvůj tchán,“ řekne taťka hrdě.

Tchán? Jako jsem rád, že v týhle realitě milej pan docent neumřel, ale že by měl bejt můj tchán?

„Zítřka se ženíš,“ řekne mi mamka, když si všimne mýho zmatení.

No, takže prd jiná dimenze, jsem fakt v pekle.

Jako na zavanou přijde do mýho nemocničního pokoje docela pěkná doktorka. Teda myslím, že doktorka – má na sobě taky ten nemocniční oblek. Skloní se ke mně. Očekávám, že mi bude měřit tlak nebo tak něco, ale ona mě vášnivě políbí. Jako fakt hezky, dlouze, s jazykem. Prostě mi vlepí pravýho francouzáka. Trochu se stydím před rodičema, který mě v takový intimní chvílce nadšeně fotěj, ale

ona líbá vážně parádně. Potom mi věnuje dlouhej zamilovanej pohled do očí jak v romantickým filmu. Aha, to je asi moje snoubenka. To zase není tak zlý. Třeba jsem v nebi.

„Necháme vám soukromí,“ špitne mamka, spiklenecky na mě mrkne a i s taťkou odejdou.

Sexy roštěnka si sedne vedle mě. Potutelně se usmívá.

„Takže tebe si budu brát...“ řeknu, co nejsebejistěji to svedu.

„Copak si nepamatuješ, jak jsi mě žádal o ruku? Jak jsi mi vyznal lásku? V Paříži... Na Eiffelově věži...“

Na sucho polknu. Byl to asi můj dvojník z týhle paralelní reality. Do hajzlu! Mám jí přiznat pravdu? Asi ji úplně zklam. Ale nejsem ten typ člověka, co by zvládnul hrát divadýlko, jak si pamatuje na všechno, co neprožil.

Ona se ale najednou začne smát. „Měl ses vidět!“

„Nechápu...“

Jestli se smála, teď se úplně chechtá. „Ty seš ale číslo!“

„Promiň. Asi jsem ztratil paměť,“ mlžím.

„Akorát ruce jsi ztratil,“ zalyká se smíchem. Pak se uklidní. „Jenom si z tebe dělám čurinu.“

„Nebudeme mít svatbu?“ Začíná mi toho bejt líto. Tuhle vtípnou kost bych si klidně i vzal.

„Budeme.“ Myslí to vážně. Jenom já si fakt na nic nepamatuju. Asi jí musím zklamat.

„Promiň...“

„Zasnoubili nás v nepřítomnosti,“ objasňuje.

Znám akorát odsouzení v nepřítomnosti. Ale zasnoubení?

„Hele...“ začnu nesměle. „Mohla bys mi prosím vysvětlit...“ Já vlastně ani nevím, co.

„Ta klouzačka posílá věci...“ ukáže na mě „...a taky některý lidi o třináct let, šest hodin, šest minut a šest sekund do budoucnosti.“

„Ta klouzačka...“ opakuju poslední věc, který jsem rozuměl.

„Z tvýho pohledu jsi včera neudělal zkoušku z geobotaniky, ale tady uplynulo dvacet šest let a dvanáct hodin. Jel jsi totiž dvakrát.“

„A?“ zvednu ruce.

„Bylo na minutu přesně vypočítaný, kdy se objevíš. Proto ti v laborce vypěstovali nový a hned ti je mohli přišít.“

„Jasně,“ řeknu pochybovačně. „Prostě mi dorostly. A panu Tulipánovi dorostla nová hlava, stejně tak paní Tulipánový.“

„To je zase jiný příběh. Oni jsou moji rodiče tak trochu nesmrtelní. Byla sranda, když si to vyřizovali s čarodějnicemi – umřeli u toho snad stokrát, ale nakonec je vymydli do jedný.“

„Nesmrtelný rodiče...“

„Přece by vládkyně světa nevzešla z obyčejných smrtelníků,“ chvástá se.

„Seš vládkyně?“ Kde jsem to debilní slovo slyšel? Nene! Ona je to mimino, co jsem zachraňoval?

„A ty seš moje chobotnička,“ řekne sladce, zašátrá pod dekou a odlepí mi kouli od levýho stehna.

Rosana Zvelebilová

Autorka knih *Bedny*, *Smrdutý kojot*, *Murie* a nespočtu povídek. Nyní vydává v nakladatelství Canc, které je tak trochu její. S nějakou seriózností, slušností, korektností a podobnými „kravinami“ se... „nesere“. Sbírkou *Esence hrůzy* se rozhodla vydat hlavně proto, aby měla kam upíchnout svoji povídku *Třináct let*.